

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U KARLOVCU

K-5/96-59

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE !

Županijski sud u Karlovcu u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Jasminke Jerinić-Mušnjak kao predsjednika vijeća i Đurđice Šterk, te sudaca porotnika Antuna Milčića, Ivice Tuteka i Nikole Požega kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Jadranke Galović, u krivičnom predmetu protiv optuženika RADE PELEŠA i dr. zbog krivičnog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, na glavnoj i javnoj raspravi zakazanoj povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu broj KT-6/96 od 29. veljače 1996. godine, dana 27. studenog 1996. godine kada je presuda i objavljena, u prisutnosti Županijskog državnog odvjetnika u Karlovcu Dragana Novosela, I optuženika osobno uz braniteljicu Milku Savić, odvjetnicu iz Zagreba, te branitelja II, III, IV i V optuženih Stanislava Rožman odvjetnika iz Karlovca, a u odsutnosti optuženih,

p r e s u d i o j e

- I opt. RADE PELEŠ**, sin Marka i Ljubice rođ. Manojlović, rođenog dana 2.08.1940. godine u Gornjem Sjeničaju gdje i prebiva na kbr. 208, krojača bez zaposlenjau pritvoru od 31. siječnja 1996. godine,
- II opt. MIROSLAV BIJELIĆ**, sin Ranka i Anke rođ. Golan, rođenog 7.09.1973. godine u Karlovcu, sa posljednjim poznatim prebivalištem u Gornjem Sjeničaju kbr. 162, sada nepoznatog boravišta,
- III opt. SAVO PADEŽANIN**, sin Laze i Vukosave, rođ. Savić, rođenog 17.04.1972. godine u Lasinjskom Sjeničaju kbr. 103, sada nepoznatog boravišta,

IV opt. ĐURO TEPŠIĆ, sin Marka i Danice rođene Latković,
rođenog 24. 10. 1973.g. sa posljednjim poznatim
prebivalištem u Gornjem Sjeničaju kbr. 121, sada
nepoznatog prebivališta,

V opt. RADE BJELOŠ, sin sin Miladina i Ljubice rođene Gvojić,
rođenog 5.5.1952. godine, sa posljednjim
poznatim prebivalištem u Lasinjskom Sjeničaju
kbr. 29, sada nepoznatog boravišta,

k r i v i s u

što su i to;

I opt. RADE PELEŠ

1. dana 15. svibnja 1992. godine, kao zamjenik zapovjednika 4. čete 3. 1. bataljona "5. kordunaške" brigade, paravojske tadašnje "SAO Krajine" za vrijeme okupacije Slunjske Sećnice, a kao neposredni zapovjednik, II. optuženom Miroslavu Bijelić, III optuženom Savi Padežanin, IV. optuženom Đuri Tepšić i V optuženom Radi Bjeloš, protivno čl. 3. t. 1. i čl. 32. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, a posebno protivno odredbama; članaka 4. točka 2. a) II dijela, te članaka 13 stavka 2. IV djela Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) od 8. lipnja 1977.g. naredio podčinjenim vojnicima da bez bilo kakove potrebe ubiju Josipa Obranović, pa su to njemu podčinjeni vojnici na način opisan u točki 2. i učinili,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se civilno stanovništvo ubija,

II opt. MIROSLAV BIJELIĆ

III opt. SAVO PADEŽANIN

IV opt. ĐURO TEPŠIĆ

V opt. RADE BJELOŠ

2. dana 15. svibnja 1992. godine u Slunjskoj Selnici, općina Karlovac, kao pripadnici 4. čete 3. 1. bataljona "5. kordunaške" brigade, paravojske tadašnje "SAO Krajine", izvršavajući zapovjedi I. optuženika Rade Peleš, protivno čl. 3. st. 1. t. 1. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, a posebno protivno čl. 4. st. 2. t. a) II djela Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine, o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, (Protokol II) usvojenog u Ženevi 8. lipnja 1997. godine, bez ikakve potrebe ispalili iz pušaka više hitaca u Josipa Obranovića, koji je stajao na obali Kupe, te ga tako lišili života,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijali civilno stanovništvo,

čime su počinili i to I opt. Rade Peleš djelo opisanim pod t. 1, a II optuženik Miroslav Bjelić, III optuženik Savo Padežanin, IV optuženik Đuro Tepšić i V optuženik Rade Bjeloš djelo opisanim pod točkom 2 kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva - označena i kažnjiva po čl. 120. st. 1. OKZRH,

pa se temeljem istog zakonskog propisa

o s u đ u j u

na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina svaki.

Temeljem čl. 45. OKZRH I opt. Radi Peleš vrijeme provedeno u pritvoru počam od 31. siječnja 1996. g. pa nadalje uračunava se u vrijeme izrečene kazne.

Temeljem čl. 90. st. 1. ZKP-a optuženici su dužni nadoknaditi troškove krivičnog postupka sudu u paušanom iznosu od 1.500, 00 (tisuću i petsto) kuna svaki kao i trošak postupka u iznosu od 1.683,24 (tisućušestoosamdesettrikune i dvadesetičetiri lipe) solidarno.

Obrazloženje

Županijski državni odvjetnik optužio je I optuženika Radu Peleša, II optuženika Miroslava Bjelića, III optuženika Slavu Padežanina, IV optuženika Đure Tepšića i V optuženika Radu Bjeloša, radi kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st.1. OKZRH, činjenično i pravno opisano u izreci presude .

II optuženiku Miroslavu Bjelić, III optuženiku Savi Padežanin, IV optuženiku Đuri Tepšić i V optuženiku Radi Bjeloš suđeno je u odsutnosti, a temeljem rješenja ovoga suda od 15. ožujka 1996. godine broj K- 5/96-27.

I optuženik Rade Peleš u svojoj obrani u istrazi naveo je da je do 1990. godine bio zaposlen u Sisku kao trgovac i radio u pradavonici "Nik" Zagreb, te kad je izgubio posao vratio se u Sjeniĉak gdje je imao svoju roditeljsku kuću. O tada se bavio poljoprivredom na svom posjedu, a 18. listopada 1991. godine raniji ravnatelj škole u Gornjem Sjeniĉaku angažirao ga je kao i druge osobe kao pripadnika civilne zaštite u tzv. "SAO Krajini". Posao mu je bio da traktorom sakuplja hranu prikupljenu iz kuća prognanih Hrvata i tu hranu je odvezio do kuhinje srpske vojske u Bjelićima. U 12. mjesecu 1991. godine odnosno početkom 1992. godine bio je mobiliziran u tzv. "TO" i to u 2. četu 1. bataljuna od koje čete je zapovjednik bio Rade Carević, a zapovjednik bataljuna Boris Breberina. U trećem ili četvrtom mjesecu 1992. godine kao takav pripadnik teritorijalne obrane prebaĉen je na dužnost u Slunjsku Selnicu i bio je zamjenik komandira čete koja je imala u svom sastavu 53. pripadnika. Komandir čete bio je Rade Jakšić.

U svezi sluĉaja Josipa Obranović, Hrvata iz Slunjske Selnice koji je pokušao pobjeći, optuženik navodi da se sjeća tog događaja, te da je Josip Obranović pokušao zajedno sa svojom majkom Stanom i djetetom starim negdje oko 3 ili 4 godine prijeći Kupu na hrvatski teritorij i da ga je tu uhvatila straža. Njega je o tome obavijestio stražar Nikola Pruginić i to negdje oko 11,30 sati. O tom sluĉaju čuo je i zapovjednik čete Rade Jakšić, te rekao mu da se na Obranovića treba paziti da ne pobjegne, te da ostale ljude iz Slunjske Selnice treba upozoriti da ne pokušaju pobjeći. O sluĉaju je već bio prema navodima optuženika obavješten i zapovjednik bataljuna Vladimir Kekić i otuda im je bilo javljeno da će u komandi odlučiti što će biti sa Obranovićem u svezi njegovoga pokušaja bijega. Po uputi zapovjednika čete Rade Jakšića, on sam je negdje oko 12,00 ili 13,00 sati sazvaio skup ljudi iz Slunjske Selnice, a među njima je bio i Josip Obranović, te da ih je na tom skupu izvjestio i opomenuo da ne pokušavaju bježati, jer da će svatko tko pokuša bježati nastradati i tvrdi da je upotrebio upravo tu rijeĉ, a ne da će biti ubijen. Tvrdi da nije rekao da će Josip Obranović zbog pokušaja bijega za opomenu ostalima biti strijeljan. Oko 13 sati bio je obavješten da mu je došla kćerka iz Petrinje, pa je stoga otišao u Sjeniĉak i vratio se u jedinicu negdje poslije podne ili navečer oko 20,00 ili 21,00 sat. Na njegovo pitanje šta je sa Obranovićem tvrdi da mu je stražar po imenu Stanko, a po nadimku "Ćane" rekao da ga je preuzela komanda Vladimira Kekić. Tvrdi da nije znao što je bilo sa Josipom Obranovićem sve do dva dana kad je ispitivan na policiji i kad mu je to u stvari na policiji u Karlovcu i priopćeno. Tvrdi da nije naredio pripadnicima svoje jedinice, a II-om III-em i IV-om i V -om optuženiku da čuvaju i paze na Obranovića, te da ga ubiju. Naime, navodi da je od Rade Jakšić dobio uputu o čuvanju Obranovića i da je tu uputu prenio imenovanom Stanku zv. "Ćane" i rekao mu da organizira čuvanje u dvorištu kuće Obranovića.

Tvrdi da je također, prvi puta prilikom ispitivanja u policiji saznao o sadržaju "Izvještaja o vanrednom događaju" zonskog štaba TO Vojnić, a koji izvještaj je naznaĉen kao vojna tajna i strogo povjerljivo. Navodi još da su imali inaĉe striktnu uputu iz komande "5. brigade" da pod svaku cijenu se pokuša sprijeĉiti bijeg, pa makar se to učinilo i na naĉin pucanjem u bjeGUNCA.

Na glavnoj raspravi optuženik je izmijenio svoju obranu i navodi da je nakon što je bio obaviješten o pokušaju bijega obitelji Obranović otišao na mjesto na Kupi, gdje su ovi pokušali pobjeći i zajedno sa vojskom vratili ih u selo tako da su majku od Josipa Obranovića ostavili u kući, a Obranović je ostao vani. Navodi da je sam nazvao Vladimira Kekića koji mu je bio pretpostavljeni i obavjestio ga o događaju, a on da mu je rekao da sakupi sve mještane iz sela i da ih obavjesti o događaju, te odredio da četni ekonom Stanko po nadimku "Ćane" preuzme brigu nad Obranovićem dok Kekić ne dođe. Nadalje, optuženik navodi da je u 13,00 sati morao otići na sastanak jedne komisije, jer se tog dana vršila mobilizacija novih ljudi, pa je prije nego što je otišao održao skup sa mještanima na kojem je upozorio mještane da ne pokušavaju bježati, jer je obala Kupe minirana i da se boji da će netko nastradati. Drugi dan po povratku iz Sjeničaka, gdje je otišao jer mu je došla kćerka. Pitao je šta je bilo sa Obranovićem i tada mu je "Ćane" rekao da je Obranović pokušao bježati i da je "Keko" naredio da tada bude ubijen.

Optuženik sada prema tome tvrdi da je o obojstvu Obranovića saznao po povratku u Slunjske Selnice i tvrdi da je na policiji i kod istražnog suca bio krivo shvaćen, jer da je on iskazao da je tek sada na policiji u Karlovcu saznao da se njega okrivljuje za to, a ne da bi tek sada saznao da je Obranović ubijen. Dozvoljava da nije pratio diktiranje u zapisnik precizno, jer je bio šokiran uslijed toga što mu je rečeno da će biti lišen slobode. I nadalje optuženik tvrdi da nije slao nikakav "Izvještaj o vanrednom događaju" višoj komandi niti sastavljao bilo kakav zapisnik, ili službenu bilješku. Za dokumenat predöčen mu sa lista broj 62 spisa tvrdi da rukopis kojim je pisan čitav tekst nije njegov, a potpis da je sličan njegovom ali da taj dokumenat on niti da je pisao niti potpisao i da ga je prvi puta vidio kada mu ga je pokazala odvjetnica. Optuženik predpostavlja da su te dokumente sastavili i potpisali njega, netko u komandi, a to sve iz razloga što on nije odobravao sve postupke koje je komanda provodila i kad je god pokušao učiniti nešto da mještanima bude bolje da se komanda tome suprostavljala. Stalno su mu govorili da je on Tuđmanov doušnik.

Što se tiče II optuženika Miroslava Bjelića, III optuženika Save Padežanina, i IV optuženika Đure Tepšića, te V optuženika Rade Bjeloša, optuženik ih poznaje i oni su bili u četi gdje je on bio zamjenik komandira.

Optuženik na kraju navodi da kad bi učinio ovo što mu se stavlja na teret da je onda imao mogućnosti napustiti teritorij Republike Hrvatske i to kako za vrijeme akcije "Oluja" kada je već bio u koloni kao i kasnije kad mu je Mira Medved, koja u ovom predmetu je svjedok, rekla da je bila u Karlovcu i da se u Karlovcu raspituju šta je sa Jožom Obranovićem, a da se osjećao krivim da bi sigurno tada se maknuo. Tvrdi da upravo zato što je znao da nije kriv, je ostao tu gdje je rođen i gdje je imao namjeru mirno živjeti.

U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja saslušani su svjedoci Joha Karlo, Mira Medved, Miroslav Jelkovic, Karlo Valentić, Franjo Miletić, Sanja Peleš, Cecilija Peleš, Milan Rudan, Srećko Vuletić, Stana Obranović, provedeno je grafološko vještačenje rukopisa i potpisa teksta s lista broj 62, te nespornog rukopisa optuženika Rade Peleša, a nalaz i mišljenje grafološkog vještaka pročitano je na raspravi, a grafološki vještak Marijan Krajina saslušan je i na raspravi, izvršen je uvid u originalne dokumente koji su na glavnoj raspravi predöčeni sudu i to u blok koji je u smeđem omotu i u kojem se na 8 listu nalazi bilješka koji nosi datum 31. svibnja 1992. godine, i koja je potpisana po I optuženiku Radi Peleš, a fotokopija te bilješke nalazi se u spisu na listu 62, zatim u službenu zabilješku

150
118

koja u zaglavlju nosi naziv 5. Kordunaška brigada TO Vojnić 1. bataljun - komanda, strogo povjerljivo broj 5-1251/92, Skakavac 2. 6. 1992. godine, a fotokopije kojih službenih zabilješki su sastavni dio ovoga spisa i koje su po glavnoj raspravi predane sudu, pročitane je "Izvještaj o vanrednom događaju" s lista 3 i 4 izvršen je uvid u foto-elaborate i pročitane zapisnik o očevidu s lista broj 89 od 25. veljače 1993. godine.

Nakon ovako provedenog dokaznog postupka ovaj sud našao je za utvrđenim da su I do V optuženici počinili krivično djelo -ratnog zločina- protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZRH, pa su stoga i proglašeni krivim, te im je izrečena primjerena krivična sankcija.

Nesporno je, tijekom ovog postupka utvrđeno da je Josip Obranović koji je živio u Slunjskoj Selnici pokušao dana 15. svibnja 1992. godine sa svojom majkom i mld. djetetom pobjeći preko rijeke Kupe, na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske. To proizlazi iz obrane samog optuženika i iskaza svih saslušanih svjedoka, mještana Slunjske Selnice. Isto tako nesporno je utvrđeno da je 25. veljače 1993. godine na lijevoj obali rijeke Save pronađen leš nepoznate osobe za kojeg su djelatnici policijske uprave Sisačko-Moslavačke utvrdili da se radi o Josipu Obranoviću iz Slunjske Selnice, jer je pregledom đepova hlača nađenih na lešu nađena osobna iskaznica Josipa Obranovića. Naime, nema spora da se radi upravo o Josipu Obranoviću iako kao što je vidljivo iz fotografija o foto-elaboratu bilo nemoguće izvršiti neko prepoznavanje s obzirom na stanje leša, jer osobnu iskaznicu nema logike da bi imao netko drugi kod sebe, nego upravo njezin vlasnik, a i nesporno je činjenica da nakon što je Josip Obranović uhvaćen po pripadnicima paravojske nije više viđen među suseljanim, kao što to proizlazi iz njihovih iskaza, niti se u ostalom pojavio na slobodnom teritoriju područja Hrvatske.

Optuženici su bili pripadnici paravojske tzv. "Srpske Krajine" i nalazili su se na teritoriju Slunjske Selnice, pa tako i kritičnog dana kao što to proizlazi iz dokumenata priloženih spisu, a u kojoj je izvršen uvid, a i iz obrane optuženika Rade Peleša. I optuženik Rade Peleš bio je zamjenik komandira čete 1. bataljuna 5. Kordunaške brigade kako je i sam naveo u svojoj obrani.

Iz iskaza svjedoka, a seljana mjesta Slunjska Selnica nedvojbeno je utvrđeno da su kritičnog dana stanovnici Slunjske Selnice sazvani po komandiru I optuženiku Radi Peleša, i da je on na tom skupu održao govor upoznavši ih s time da je Josip Obranović sa svojom majkom i djetetom želio pobjeći preko Kupe. Ovi svjedoci govore i o tome da je na tom skupu bilo riječi da će svatko onaj tko pokuša pobjeći biti ubijen, te da će i Josip Obranović koji je uhvaćen prilikom pokušaja bijega biti strijeljan, čak i to da će biti primjera radi strijeljan pred svima njima. Istina je da svi svjedoci ne govore o tim prijetnjama jednako no to ne zanči da ne govore istinu, jer neki od njih nisu ni prisustvovali skupu od samoga početka, a s druge strane nisu ni s jednakom pažnjom pratili što govori. Kod ocijene iskaza saslušanih svjedoka, a mještana Slunjske Selnice valja imati u vidu da je od ovih događaja proteklo dugo vremena, da su ovi ljudi s obzirom u kakvoj su se situaciji nalazili proživili puno straha, pa je logično da se u takovoj situaciji svi svega niti ne sjećaju u pojedinostima. No pritom valja svakako istaći da je neposredni dojam ovoga suda da su svi ovi svjedoci jednostavnim izražavanjem izrekli ono što im je bilo poznato i što su proživjeli i nema u njihovim iskazima neistine, već jedino eventualno ne potpunog sjećanja i stoga im je sud u potpunosti poklonio vjeru.

Da je I optuženik Rade Peleša toga dana zapovijedao u Slunjskoj Selnici paravojskom tzv. "SAO Krajine", te je izdao naredbu da se Obranović ubije, a da su II - V optuženici izvršili tu naredbu nedvojbeno proizlazi i iz dokumenata koji su priloženi spisu, a koji su nađeni na dotada okupiranom području nakon vojno-redarstvene akcije "Oluja", ("Izvjestaj o vanrednom događaju", bilješka od 31. svibnja 1992. godine, kao i službena bilješka o obavljenim informativnim razgovorima sa učesnicima ovog događaja), naime očito je iz sadržaja ovih dokumenata da su upravo optuženici učestvovali u likvidaciji Josipa Obranovića, nakon čega je i od vojnih vlasit tzv. "SAO Krajine" provedena istraga, a time i prikupljeni podaci. Iz tih dokumenata vidljivo je da je upravo I optuženi toga dana inače kao zamjenik imao ulogu nadrijeđenoga i da je on dao sazvati ljude kojima je održao govor i rekao da će svatko tko pokuša bježati biti ubijen, a ne nastradati kako to sada tvrdi. Nakon tog skupa odredio je ljude koji će "čuvati" Obranovića i koji su ovoga i ubili pri navodno ponovnom pokušaju bijega.

Obrana I optuženika Rade Peleša da je on po održanom sastanku sa mještanima Slunjske Selnice otišao, i da o likvidaciji nezna ništa, nije prihvatljiva. Optuženik se najprije branio da nije za smrt Josipa Obranovića znao dok ga o tome nisu ispitali u policiji u Karlovcu, da bi na glavnoj raspravi, a nakon što je bio svjestan s kojim dokumentima raspolaže sud, rekao da je tijekom istrage bio zbunjen i pod pritiskom, te na koncu da je krivo shvaćen. Naime, na glavnoj raspravi optuženik je izjavio da je drugi dan po događaju i momentu kad se on vratio od kuće u jedinicu saznao od ekonoma po imenu "Ćane" da je Josip Obranović po naredbi Vladimira Kekića ubijen. Očito je prema tome, već iz ovakove izmijene obrane da se obrani I optuženika ne može u cijelosti pokloniti vjera.

Osim ovoga na dokumentu koju se nalazi na stranici 62 - 63 spisa, a koji sadrži opis događaja naprijed naveden, nalazi se potpis I optuženika Rade Peleša. I optuženik Rade Peleša tvrdi da tekst nije sigurno napisan njegovom rukom, a da je potpis sličan njegovom, ali da on to nije potpisao. Provedeno je grafološko vještačenje po Centru za kriminalistička vještačenja, a grafološki vještak Marijan Krajina saslušan je i na glavnoj raspravi. Grafološki vještak imao je na raspolaganju originalni dokument čija se fotokopija nalazi u ovom spisu i nesporni rukopis i potpis optuženika, i sa potpunom sigurnošću je utvrdio da sporni tekst nije pisan rukom I optuženika, ali da je potpis optuženika na tom tekstu optuženikov. Sasvim je sigurno da je prema tome I optuženik Rade Peleš potpisao te navode tog teksta, a time se onda i suglasio očito sa opisom događaja od kritičnog dana.

Da je taj tekst uglavnom isitinit vidljivo je i iz iskaza Mire Medved koja je vidjela pokojnog Obranovića okruženog sa 4 vojnika koja su ga maltretirali. Od njih četiri sjetila se imena trojice - Đuro, Savo i Rade što ukazuje da se radi upravo o ljudima koji se i spominju u dokumentima, a ovdje III, IV i V optuženik.

Prema tome, iz svega ovog naprijed navedenog nedvojbeno je da su upravo II - V optuženici po nalogu nadređenog I optuženika Rade Peleša pucali i ubili Josipa Obranovića.

Ovakovu tvrdnju i uvjerenje ovoga suda nisu demantirali ni iskazi svjedoka predloženi po optuženiku, a koji su trebali potvrditi obranu optuženoga. Iz tih iskaza sud o samom događaju nije ništa saznao, a isto tako ni o kretanju optuženika toga dana. Svjedoci

Cecilija Peleš, Milan Rudan i Srećko Vuletić o događaju neznaju ništa, već su iskazivali o humanom odnosu optuženika prema mještanima Slunjske Selnice, a Srećko Vuletić o liječenju optuženika, ali tijekom 1993. godine. Svjedokinja Sanja Peleš trebala je potvrditi tvrdnju optuženika da se on kritičnog dana nalazio kod kuće, ali je očito iz njenog iskaza da se njezini navodi uopće ne mogu sa sigurnošću povezati sa ovim događajem. Svjedok govori o jednom posjetu kući negdje okvirno u kritičnom periodu, ali doista iz ničega se ne može utvrditi da bi se radilo upravo o kritičnom danu. Vijeće ovoga suda nije imalo potrebi ni ulaziti u ocijenu vjerodostojnosti ovih iskaza s obzirom na opisani sadržaj ovih. S obzirom na dokaze koji nedvojbeno i sasvim jasno terete optuženika iskaz njegove kćerke Sanje Peleš, a tako neodređen kakav je ni u kom slučaju ne može potvrditi obranu optuženika da se on u vrijeme kad se odlučivalo o likvidaciji Josipa Obranića u Slunjskoj Selnici nije nalazio. Naime, sud dozvoljava da on taj cijeli dan i nije bio u Slunjskoj Selnici, ali je nepobitno utvrđeno da je toga dana bio vojnicima nadređen i da je naredbu o likvidaciji dao.

Nedvojbeno je prema tome utvrđeno da je Josip Obranić bio civil, da je pokušao sa svojom porodicom pobjeći na slobodan dio teritorija Republike Hrvatske, to mu nije uspjelo i bio je uhvaćen po pripadnicima paravojske tzv. "SAO Krajine" i nakon toga je ubijen. Nije pokojnik pokušavao ponovno pobjeći kako su to učesnici u ovom događaju prikazivali u svojim službenim izjavama svojim vojnim višim vlastima. On to nije ni mogao pokušati, jer kao što je vidljivo iz iskaza saslušanih mještana Slunjske Selnice ostao je na mjestu gdje je održan skup okružen vojnicima paravojske, a posebno to proizlazi iz iskaza Mire Maradin. Proizlazi to i iz iskaza majke pokojnog Stane Obranića, koliko je god njezin iskaz nepovezan i očito je da se ona ne snalazi ni u vremenu ni u prostoru, ali ipak je vidljivo da su joj sina vojnici odveli i da ga ona poslije toga više nije vidjela. Izvještaj svojim nadređenim vojnim vlastima koje su dali učesnici ovog događaja, nakon što se očito postavilo pitanje nestanka Josipa Obranića, s obzirom da su se mještani i majka za ovog raspitali o čemu govore na glavnoj raspravi, a vjerojatno poznavajući sve događaje i u saradnji sa tim vlastima trebao je samo zato da se na neki način opravda vlastito postupanje, ali pokazuje i njihovu svijest da postupaju protivno ne samo općeprihvaćenim ljudskim normama, nego i protivno međunarodnim propisima. Iz tih razloga se u opisu događaja od tog dana i inače točne podatke o izvršiteljima i načinu likvidacije očito umeće da je Obranić ubijen pri ponovnom pokušaju bijega.

Kako je nesporno utvrđeno da su svi optuženici bili pripadnici paravojske tzv. "SAO Krajine", prema tome aktivni učesnici u oružanom sukobu, a civilni stanovnici, koji su ostali na tom području bili su pod njihovom vlašću, i kad je I optuženik naredio, a II-V optuženici izvršili ubijanje civila Josipa Obranića kršili su odredbe međunarodnog prava o postupanju sa civilnim stanovništvom za vrijeme rata ili oružanog sukoba. Stoga, u takovom ponašanju svih optuženika stječu se i sva bitna obilježja krivičnog djela -ratnog zločina- protiv civilnog stanovništva za koje su optuženici i proglašeni krivim. Naime, krivično djelo iz čl. 120. OKZRH čini se upravo prema civilnim licima koja se nađu na okupiranom teritoriju, a način izvršenja krivičnog djela ratnog zločina sastoji se u naređivanju izvršenja zabranjenih radnji ili u izvršenju takovih radnji. Kako iz iskaza saslušanih svjedoka, te dokumenata koji prileže spisu proizlazi kao nedvojbeno da je upravo I optuženik bio taj koji je naredio, a ostali optuženici izvršili ubijanje Josipa Obranić to je očito da su i počinili krivično djelo iz čl. 120. OKZRH.

161

Kod odmjeravanja krivične sankcije sud je cijenio sve okolnosti koje na ovu utječu. Cijenjana je težina učinjenog krivičnoga djela, stupanja krivične odgovornosti svih optuženika, cijenjane je dosadašnja neosuđivanost optuženika, te vijeće ovoga suda nalazi da izrečena kazna primjerena svim ovim okolnostima. Sud je uvjerenja da je ova kazna primjerena društvenoj opasnosti djela i ličnosti samih optuženika, te da će se po ocijeni ovoga suda ostvariti sve svrhe kažnjavanja iz čl. 31. i čl. 4. st. 2. OKZRH.

Sud je odbio prijedlog branitelja II-V optuženika za raspisivanje međunarodne tjeralice, jer kako je već uvodno rečeno doneseno je rješenje za suđenje u odsutnosti koje je postalo pravomoćno i na osnovu ovog se i postupalo.

Troškovi krivičnog postupka koje su optuženici dužni nadoknaditi u skladu su sa troškovima koji su nastali u svezi provođenja vještačenja, te trošak u paušalnom iznosu, a koji se odnosi na trajanje u i složenost ovoga postupka.

U Karlovcu, 27. studenog 1996. godine

ZAPISNIČAR:
Jadranka Galović
Galović

PREDSJEDNIK VIJEĆA:
Jasminka Jerinić Mušnjak
J. Jerinić Mušnjak

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana po primitku pismenog otpavka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu.

D N A;

- 1. ŽDOK - na KT-6/96
- 2. Rade Peleš, Okružni zatvor Karlovac
- 3. Milka Savić, odv. iz Zagreba- Ul. Lj. Šram br. 20
- 4. Miroslav Džanić

Županijski sud u Karlovcu (naziv suda) Oznaka spisa **K-5/96-59**

Ev.

DOSTAVNICA 05-03-1997

Primatelj: **ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO**
KARLOVAC na broj: **KT-6/96**

Naziv pisma koja se dostavljaju: **presuda od 27. studenog 1996. g.**

Broj priloga: **1**

Obrazac br. 104 (čl. 211 SP) - Dostav za dost. u vlast. ruke (plava)

Narodne novine Zagreb (39) 100124
Oznaka za narudžbu: ZT-113